

30.
(Két disszidens)

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy a legszebb filmgyári tornyoskalács, a magyar parlament ódalábul egy éccaka eltűnt a József Attila köztulajdonba álló szobra. Mán úgy értvel, hogy a dógozó nép okos gyülekezetié vót, azki pont aluvott a fülkéjibe. Hanem a kerál ellenbe kisasolt az ablakon, oszt látta, hogy nincs ott a delikvencs, kivel penig nagy tervek vótak születőbe. Azon mód békurjantotta az ő Szijjártóját, aki mán jöttibe megírta a szóvit, eppcsak bele köllött patténtani az esetet. Ekkó a kerálnak dermeteg gondolata támatt, s mán szaladtak es az északi szárnyhó, ahun ki se köllött nízzenek, tutták, hogy sehun a Károlyi geróf. Abbúl es tutták, hogy maga Kövér László rugdozta ott a selemtapétát, hej-szembojszomatta, hogy gyün ahhó egygy ilyen káka-billencs hazaáruló, hogy eltűnögessen, mikó ű akarta vón házelnök lévire eltüntetni, helyit beszántani, Tiszaesvánnyal bévetni. Ezt megígérte a népnek, há mit fog az szólni, satöbbi satöbbórum. Alig hogy így kesergött, nagy derenducával gyött a terrorelhárítás, riasztani se köllött, má riadott, oszt bégyűtötte a szí-

nesfémkupecokot, meg az öszves petécijó öszves aláíróját, de hejába. Erdőbe a vadnyom! Ami történt, az avvót, hogy mikó vissza lött igazétva az üdő, oszt vót az éj mélyibe egy óra lik, a József Attila fölállott, fogta a kalaptyát, és a Duna felőli ódalon elindút hegyemenetnek. Az örökvel lekezelt, akart vón mondani valamit, de aztán csak legyintett, s ment. Azok kicsint vacilláltak, de végül nem lútték le. Penig nem vót jó szobor őszintén mondva, nem es ment szépen, hanem kesze-kuszarángva, s az úttesten. Mikó odaért, megkérde a szoborkolégát, hogy jön-e a gróf úr, ammeg ment, hejába nem vótak egymásnak bémutatva. Előbb kellett vóna, sóhajtotta Károlyi. Sokkal előbb, bóléntott a kőttő. Mi mindig mindenről elkésünk, mondotta a geróf. Szutyok egy hely, mondotta a kőttő, s visszaintett a Pávaház fele. Ammá igaz, felelte a geróf, leveresfestékeznek a mobok, lehazaárulóznak. Hez-zá még a legnagyobb kvaterkába cigányoznak, zsidóznak, szegényembereznek, általánosított hamisan a kőttő. Aki nem tud szobrot tartani, ne tartson szobrot magának, monta a geróf a Szalay utca magasságába. Eztán má nem szólottak, níztek csak a lábuk elé. Nem vót hová menniök, mentek Hegyeshalomnak. Úgy es vástak el, a hajnali magyar ködbe, de meg nem haltak.

(2011 november 1)